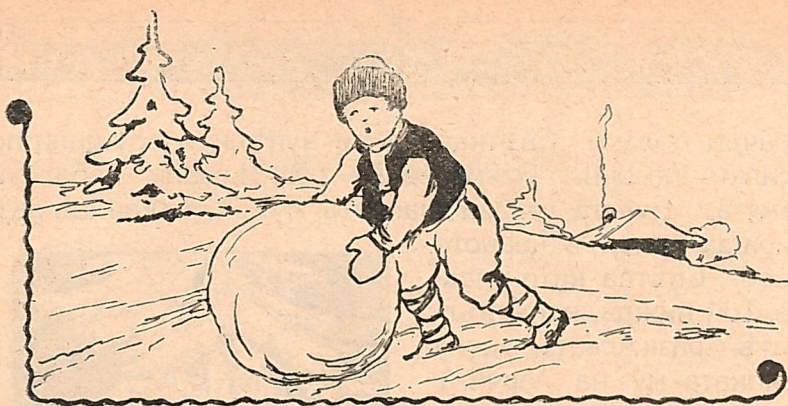

ДЪДО МРАЗЪ

Бабо, бабо, я излѣзъ!
Гостъ пристигналъ ни нощесъ.
Старъ познайникъ е на насъ —
той е, бабо, дѣдо Мразъ.

Но защо така се мръщи,
съска лудо покрай кѣщи?
Презъ куминя страшно пѣй,
вѣтъръ пуца, снѣгъ пилѣй.

Знамъ азъ неговата каша —
иска да ни изпоплаши.
Но като сме ний деца,
че не сме пѣкъ безъ сърдца.

Здраво вси ще се държимъ,
на студа му ще търпимъ.
Да си каже: „Тю бре хей!“
и далечъ да се зарѣй.

Н. Илиевъ

НЪКОГАШНИЯТЪ УЧИЛИЩЕНЪ ДРУГАРЪ

Единъ човѣкъ намѣрилъ въ гората едно мече и го взелъ съ себе си. Мечето приличало на малко куче съ гѣста и рунтава козина.

Децата на човѣка се сприятелили съ мечето, играели си съ него и даже ходѣли съ него до училището. Тамъ ученицитѣ му давали да яде отъ храната, която си носѣли въ торбички. Тия торбички и чанти били окачени въ класната стая на закачалкитѣ.